

[Hanne Thanning Jacobsen]

år sat denne ordning i gang, først for én årgang, så for to årgange, og nu er der forslag om at sætte ordningen i gang for yderligere fire årgange.

5-måneders-tilbudet er, som vi i SF har sagt før, ikke særlig perspektivrigt, og specielt er det det måske ikke for disse – kunne vi kalde dem – gamle unge. De har virkelig brug for at komme i arbejde eller i uddannelse. Det er også grunden til, at vi hele tiden har ønsket, at tilbudet blev kædet sammen med uddannelse i hvert fald i resten af den fulde arbejdsuge.

Jeg finder det vigtigt, at vi i det kommende udvalgsarbejde får talmateriale frem, der viser, hvordan det er gået med de tre årgange, som vi faktisk har sat ordningen i gang for. Syv årgange er meget at køre under denne ordning.

Dette forslag giver mig anledning til at sige, at Folketinget snarest bør komme i gang med en diskussion af et ændret syn på selve arbejdsbegrebet. Jeg tror f.eks., at mange socialforvaltninger ikke er bekendt med den passus, som vi fik med i forliget i foråret 1990 om det alternative arbejdsbegreb, altså dette at kunne arbejde i frivillige organisationer, i lokalradioer osv.

Men alt i alt: Jeg har også læst, at ministeren i den skriftlige fremsættelse siger, at dette er et oplæg til drøftelser. Dem indgår jeg gerne i. Overskriften for mig er, som Kommunernes Landsforening også har sagt: Nye handlemuligheder over hele linjen, og det gælder også på dette område. Det vil jeg gerne tage med som en overskrift i de videre drøftelser herom.

Poul Nødgaard (FP):

Dette forslag ligner til forveksling det, som Fremskridtspartiet fremsatte den 30. marts 1982. Da dette forslag i sin tid blev fremsat, røg der en sønderlemmende kritik igennem folketingsalen. Vi blev bl.a. beskyldt for at have et menneske- og samfundssyn, der var skræmmende, og nogle mente, at det slet ikke egnede sig til debat. Vores ordfører, hr. Køpke Christensen, der ikke kan være til stede, har skrevet en hel side med, hvad de forskellige ordførere sagde ved den lejlighed. Det skal jeg skåne Folketinget for, men jeg vil sige, at der var tale om en sønderlemmende kritik fra alle ordførere, da forslaget i sin tid var til behandling.

Princippet i det forslag, vi her taler om, er præcis de samme som i 1982. Man ønsker, at

der skal udføres et arbejde for kontanthjælpen, og dette kan Fremskridtspartiet naturligvis fuldt og helt tilslutte sig. Det kan vi som folketingspolitikere og dermed også arbejdsgivere her i samfundet kun være interesseret i.

Men når det er sagt, så mener Fremskridtspartiet også, at der er en del minusser i dette forslag, nemlig at skattetrykket vil stige, og jeg er endda af den opfattelse, at det er en falsk forhåbning for de ledige, der ligger i mange af de ting, som forslaget omfatter. Jeg kender et eksempel på, at én havde fået et jobtilbud; efter jobtilbudsperioden blev vedkommende sat ud – en arbejdskraft, der ellers var god, og som arbejdsgiveren var lykkelig for – for da den næste skulle ind, måtte den gamle ud. Derfor må vi nok sige, at vi på nuværende tidspunkt både kan se plusser og minusser ved det foreliggende forslag.

Fremskridtspartiet vil naturligvis her som i alle andre sager konstruktivt gå ind i arbejdet i udvalget.

(Kort bemærkning).

Pernille Forchhammer (S):

Jeg bliver nødt til at spørge hr. Poul Nødgaard, hvad baggrunden var for, at Fremskridtspartiet to gange stemte imod ungdomsyddelsesordningen, når den efter hr. Poul Nødgaards opfattelse er helt i tråd med Fremskridtspartiets politik siden 1982.

Derudover vil jeg sige, at jeg på Socialdemokratiets vegne kan tilslutte mig fru Hanne Thanning Jacobsens bemærkning om et alternativt arbejdsbegreb og håber, at det finder plads i forhandlingerne.

Jørgen Kvist Jensen (KRF):

Mennesker kommer med hænder, som de gerne vil bruge. Vort samfund svarer i alt for mange tilfælde: Her er en pose penge, brug dem og vær så venlig ikke at forstyrre os andre! Det er en uværdig behandling af mennesker. Specielt er det trist, når det er unge mennesker med energi og mod på livsudfoldelse, der bliver mødt med denne mur fra det fællesskab, som de gerne vil bidrage til.

Vi mennesker lever ikke som isolerede øer uden berøring med hinanden. Alle mennesker har behov for at være behøvet. Når samfundsfællesskabet i dag signalerer til nogle grupper, at de ikke behøves, så berøves disse mennesker deres værdighed.